

ressò mont-rogenic

MÉS SOBRE FRANCESC VIDIELLA MARTÍ, VINATER A L'URUGUAI (I LA SEVA NISSAGA)

Martí Rom
www.martirom.cat

30-07-2015

Després d'uns dies de publicar aquell text “Francesc Vidiella Martí, un mont-rogenic important vinater a l'Uruguai” (25-5-2015) vaig rebre un correu electrònic d'una persona que s'identificava com a descendent d'aquest il·lustre mont-rogenic. Sempre en els textos hi poso el meu web, on hi ha la manera de connectat amb mi. Sabíem que hi havia hagut algunes consultes a aquest web del “Ressò mont-rogenic” des de l'Uruguai; ho vam publicar en el text “Sis mesos de Ressò mont-rogenic digital” (1-7-2015). Va resultar que eren del Fernando Vidiella Haran, com deia descendent d'aquell important personatge.

Em comentava en el correu electrònic: “Me interesa mucho el tema de la historia de la familia. He estado en la antigua bodega Vidiella varias veces ya abandonada y tengo varios recuerdos de ella...”. A partir d'aquí s'han anat succeint diversos correus preguntant i intentant concretar algunes dades. Em va dir que havia trobat aquesta informació del “Ressò mont-rogenic”: “Buscando cosas de la Bodega Vidiella...” a Internet. Ha estat una sort coincidir, més o menys en el temps, el meu text amb la seva cerca d'informacions.

Fernando Vidiella Haran viu a Montevideo (Uruguai). Em comentava que es fàcil veure on era la Bodega Vidiella, sols cal entrar al Google Maps amb les coordenades: -34.804210, -56.211958. Surt un rètol: “Ruinas de la vieja Bodega”. M'explica que la finca té nou hectàrees, que està entre “Camino Colman y Camino Vidiella, esquina Camino Fortet, barrio Colon en Montevideo”. Ja no es de la família. “Estuve en el predio (*la finca*) con los restos de los galpones (*construccions rurals*) hace unas semanas, mucha nostalgia de saber que mi padre jugaba ahí los fines de semana de vendimia... Tengo varios recuerdos de la Antigua Bodega, botellas, cajones, sellos...”. I m'afegeix una curiosa coincidència: “La primer vendimia fue el 25 de febrero de 1883, casualidad mi fecha de nacimiento es el 25 de febrero pero del 1982”.

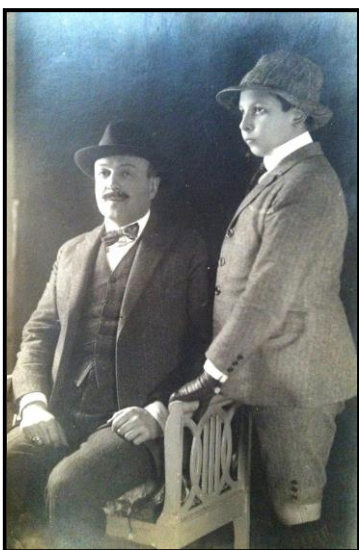
També em comenta que a més d'aquella plaça dedicada a Francesc Vidiella Martí, que ja esmentava en el text anterior, també hi ha carrers dedicats al mateix i al seu fill Federico Rómulo Vidiella Fortet, aquell que va continuar la direcció de la “Granja Vidiella” i va ser ambaixador a Anglaterra. “Yo tengo en casa uno de los carteles originales de la calle Francisco Vidiella que lo tomé antes que la municipalidad lo cambiara por los nuevos de plástico”.

He buscat les localitzacions d'aquests carrers. Dedicats al mont-rogenic Francesc Vidiella Martí hi ha el carrer "Camino Vidiella" que du a la Bodega, i relativament a prop (a uns cinc carrers cap a l'esquerra) hi ha aquella plaça que ja comentava en el text anterior; aquesta està al costat de l'estació d'autobusos de Colón, entre la avinguda General Eugenio Garzón i el carrer Waldemar Hansen. Estem en ple barri de de Colón. Més cap el centre, a la zona dita La Comercial, sortint del carrer General Artigas i fins l'avinguda General José Garibaldi hi ha un curt carrer que també du el seu nom.

L'avinguda Dr. Federico Vidiella, el seu fill, la trobem, també cap el centre i a la dreta del anterior carrer, a la zona coneguda com Parque Batlle Villa Dolores.

Li vaig demanar a Fernando Vidiella Haran que m'enviés l'arbre genealògic de la família. El mont-rogenic Francesc Vidiella Martí (1820-1884) es va casar amb Rosalia Fortet. Varen tenir dos fills: Federico Rómulo Vidiella Fortet (1850-1927) que es va casar amb Malvina Horne Lavalle, i Juan Carlos Vidiella Fortet.

El primer va tenir a Juan Carlos Vidiella Horne, conegut familiarment com "Abo", (1885-1961) que es va casar amb Elvira Serratosa Cibils i a Federico Vidiella Horne, conegut com "Piquin", que es casar amb Maria Eugenia Courtoisie. Aquest darrer va tenir tres fills: Eduardo, Federico i Jorge Vidiella Courtoisie.

Juan Carlos Vidiella Horne ("Abo") va tenir dos fills: Juan Carlos Vidiella Serratosa, conegut com "Pisa" (1909 - 1990) que es va casar amb Faustina Secco García-Gómez. M'explica que aquesta era neta de l'heroi de guerra el comandant militar uruguaià Leandro Gómez Calvo. A Wikipedia s'hi diu: "especialmente conocido por su heroica defensa de Paysandú el 1864, al término de la cual fue ejecutado".

A l'esquerra "Abo", a la dreta "Pisa"

En un altre correu, temps després, em va escriure un altre descendent, Francisco Vidiella Jaureche, i em va donar informació sobre l'altre fill de "Abo". Aquest fou Francisco Vidiella Serratosa, dit "Pipo", casat amb Haydeé Ferber. Van tenir dos fills: Francisco Vidiella Ferber ("Parrapa") i María del Socorro Vidiella Ferber. "Parrapa" es va casar amb Ana María Jaureche i van tenir quatre fills: María Candelaria ("Coti"), María Verónica, María de los Milagros, i Francisco. Com deia aquest últim es qui em va escriure. María del Socorro Vidiella Ferber es va casar amb Federico de Arteaga i van tenir dos fills: Federico de Arteaga Vidiella i María Sol ("Popi") de Arteaga Vidiella.

Juan Carlos Vidiella Serratoso ("Pisa"), l'avi del meu primer interlocutor, va tenir quatre fills: Faustina (encara viu), Juan Carlos, Maria Noel i Fernando Vidiella Secco.

Aquest darrer Fernando Vidiella Secco (1944-2001) es el pare del meu interlocutor. Conegut familiarment com "el Gordo", es va casar amb Beatriz Haran Urioste.

Fernando Vidiella Secco ("el gordo" va tenir quatre fills: Magdalena Vidiella Marqués, Soledad Vidiella Haran, Pía Vidiella Haran i Fernando Vidiella Haran (1982). Aquest darrer es el meu interlocutor.

Resumint, aquesta persona que es va posar en contacte amb mi, Fernando Vidiella Haran, és la cinquena generació descendent del il·lustre mont-rogenic.

Fernando Vidiella Haran passa a comentar-me algunes anècdotes familiars. M'envia una fotografia d'un rifle que diu que era de Federico Rómulo Vidiella Fortet, un rifle suís Richtner 10.4 mm de 1881 que l'utilitzava per "correr robones en la granja".

Aquest Federico Rómulo Vidiella Fortet fou un polític important i va ser qui va iniciar la ramaderia de de Toros Shorthorn, a Toledo, un altre barri de Montevideo. M'envia fotografies d'estris d'aquesta ramaderia ("Cortijo Vidiella"). Avui en dia aquest establiment es la base militar del Batallón de Infantería Paracaidista n. 14.

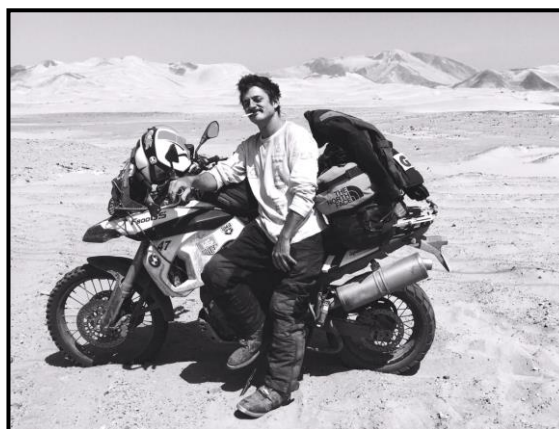

Juan Carlos Vidiella Horne (“Abo”) tenia una casa a Carrasco, un barri de Montevideo, a la platja, al carrer Gabriel Otero 6541, a l’encreuament amb el carrer d’Edmundo Rostand. Aquí van viure els pares del meu interlocutor i es on ell va néixer i viure fins els vuit anys. Em diu: “Esa era la casa de verano de la familia Vidiella. Hermosa casa llena de magnolias y una parra de vid de la misma cepa de la bodega, que aún está”.

M’explica que te diversos textos del mont-rogenic vinater Francesc Vidiella Martí on aquest escriu el seu lema: "Omnia vincit labor", el treball ho pot tot. Curiosament també ho és del “Grupo Scout Don Francisco Vidiella 1883”. Deu agafar la data de la primera verema que es va fer. He trobat que aquest es va crear el 2006 a Montevideo al barri de Conciliación (carrer Camino Lecocq 1325).

Li demano a Fernando que m’expliqui algunes coses de la seva vida. Té trenta-tres anys i en diu que va estudiar enginyeria, es un apassionat de les motos i dels automòbils antics, va treballar a Nova Zelanda i amb els aborígens d’Austràlia (en el Red Center de Alice Springs). Més tard va venir a Espanya a fer el Camino de Santiago. Em concreta: “Me uní al Budismo Tibetano y terminé viajando por África desde Sudáfrica, Lesotho, Zambia, Botswana, Tanzania y Kenia, de mochilero en busca de otras realidades. He trabajado de voluntario en reserva de animales, campos de café y escuelas en el interior africano, experiencia que me ha llevado al límite en varias circunstancias en el transcurso de todo un año, incluso subí el Monte Kilimanjaro. A la vuelta ya algo trastornado emprendí un viaje por Latinoamérica en moto con 1.700 dólares, hasta Colombia y por ahí me quedé sin dinero y ahí empezó otro viaje, experiencia de tener que vivir, comer y viajar sin plata. 23.000 km que me llenaron de confianza en mí mismo y conocí los rincones más felices y exóticos de América Latina. Hoy estoy trabajando en varios proyectos de desarrollo social en lo nacional y en el Conosur”. Acaba: “Aún no tengo hijos ni casado, ya que veras las novias se me fueron desplumando por el camino. Como veras estoy en busca de algo muy diferente”.

Addenda:

En un plànol del terme de Mont-roig del 1914 he trobat indicat el “Mas de Viediella”, lògicament de Viediella. Està a l’esquerra del camí de Cambrils quan deixes Mont-roig i després de l’hort del Mig.

El Diccionari català – valencià – balear de A. M. Alcover i F. de B. Moll diu de “vidiella” en la seva primera accepció: “Planta ranunculàcia de diverses espècies del gènere *Clematis*... de flors blanques i de branques enfiladisses... en castellà: *hierba muermuera, clemátide*...” I a la tercera accepció: “Cada cama o cap dels que formen una corda, una trena”. Després enumera els seus sinònims: “redorta, ridorta, vidalba”. I acaba que etimològicament procedeix del llatí “viticella”, derivat de “vitis”, es a dir de “cep”, “per la semblança de les branques enfiladisses amb les sarments”.

Si ara busquem “redorta”, en una de les seves accepcions ens diu. “Sarment, branca de cep o de parra (Penedès, Camp de Tarragona).

Francesc Viediella Martí aquell mont-roigenc nascut el 21 de febrer de 1820, que el 1837, amb disset anys, va arribar a l’Uruguai, a la ciutat de Salto, que es faria ric i que al final de la seva vida va emprendre l’aventura d’iniciar la producció de vi a l’Uruguai, que va aconseguir la primera verema el 25 de febrer de 1883, i que just l’any següent (1884) va morir a l’inici de l’èxit de la seva empresa, resulta que deuria estar predestinat doncs “vidiella” es el sarment, la branca del cep de les vinyes. Duia el vi en el seu propi cognom.